

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum illi qui vouent religionem intrare, teneantur ibi perpetuo remanere?

4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

omnibus peccatis sufficit, quod aliquis se totaliter diuinis obsequijs mancipet per religionis ingressum: quæ excedit omne genus satisfactionis, etiam publica pœnitentiæ, vt habetur in decretis trigefimatertia *, quæstione secunda, canone, Admonere. Sicut etiam holocaustum excedit sacrificium, vt Gregorius dicit * super Ezechielem. Vnde legitur in vitis patrum, quod eandem gratiam consequuntur religionem intrantes, quam consequuntur baptizati. Si tamen non absoluerentur per hoc ab omni reatu pœnæ, nihilominus ingressus religionis vtilior est, quam peregrinatio terræ sanctæ, quantum ad promotionem in bonum, quæ præponderat absolutioni à pœna.

ARTIC. IV.

Utrum ille, qui vouet religionem ingredi, teneatur perpetuo in religione permanere?

911

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod ille qui vouet religionem ingredi, teneatur perpetuo in religione permanere. Melius est enim religionem non ingredi, quam post ingressum exire: secundum illud 2. Pet. 2. Melius erat illis veritatem non cognoscere, quam post agnitam retroire. Et Luc. 9. dicitur, Nemo mittens manum ad aratrum & respiciens retro aptus est regno Dei. Sed ille qui voto se obligauit ad religionis ingressum, tenetur ingredi, vt dictum est *. Ergo etiam tenetur perpetuo permanere.

art. prac.

¶ 2 Præterea, Quilibet debet vitare id ex quo scandalum sequitur, & alijs datur malum exemplum. Sed ex hoc quod aliquis post religionis ingressum egreditur, & ad seculum redit, malum exemplum & scandalum alijs generatur, qui retrahuntur ab ingressu, & prouocantur ad exitum. Ergo videtur, quod ille qui ingreditur religionem, vt votum impleat quod prius fecit, teneatur ibi perpetuo remanere.

art. prac.
ad 3. q. 88. ar.
12. ad 1.

¶ 3 Præterea, Votum religionis reputatur votum perpetuum: & ideo temporalibus votis præfertur, vt dictum est *. Hoc autem non esset, si aliquis voto religionis emisso ingrederetur cum proposito exeu-

exeundi. Videtur ergo, quòd ille qui vouet religionis ingressum, teneatur in religione etiam perpetuo manere.

SED contra est, quòd votum professionis, propter hoc quòd obligat hominem ad hoc, quòd perpetuo in religione remaneat, præexigit annum probationis: qui non præexigitur ad votum simplex, quo aliquis se obligat ad religionis ingressum. Ergo videtur, quòd ille qui vouet religionem intrare, propter hoc non teneatur perpetuo ibi remanere.

RESPONDEO dicendum, quòd obligatio voti ex voluntate procedit. Nam vouere voluntatis est, vt Augustinus * dicit. In tantum ergo fertur obligatio voti, in quantum se extendit voluntas & intentio vouentis. Si ergo vouens intendit se obligare non solum ad ingressum religionis, sed etiam ad perpetuo remanendum, tenetur perpetuo remanere. Si autem intendit se obligare ad ingressum religionis causa experiendi, cum libertate remanendi, vel non remanendi, manifestum est, quòd remanere non tenetur. Si vero in vouendo, simpliciter de ingressu religionis cogitauit, absq. hoc quòd cogitaret de libertate exitus vel de perpetuitate remanendi: videtur obligari ad ingressum religionis, secundum formam iuris communis *: quæ est vt ingredientibus detur annus probationis: vnde non tenetur perpetuo in religione permanere.

Ad primum ergo dicendum, quòd melius est intrare religionem animo probandi, quàm penitus non intrare: quia per hoc disponitur ad perpetuo remanendum. Nec tamen intelligit aliquis retroire, vel respicere, nisi quando prætermittit id ad quòd se obligauit. Alioquin quicumque per aliquod tempus facit aliquod bonum opus, si non semper id faciat, esset ineptus regno Dei: quòd patet esse falsum.

Ad secundum dicendum, quòd ille qui religionem ingreditur, si exeat, præferrim ex aliqua rationabili causa, non generat scandalum, nec dat malum exemplum,

*decr. li 3
tit. 34 de
voto, et
voti re
demptio-
ne, c. Ma.
gna. c. 6.
Licet, ha
betur in
sententia*

*decret. li.
3. tit. 84.
c. 24.*

plum. Et si alius scandalizetur, erit scandalum passivum ex eius parte, non autem activum ex parte excusantis: quia fecit quod licitum erat ei facere, & quod expediebat ei propter rationabilem causam, puta infirmitatem, aut debilitatem, aut aliquid huiusmodi.

Ad tertium dicendum, quod ille qui intrat ut statim exeat, non videtur satisfacere voto suo: quia ipse in vouendo hoc non intendit. Et ideo tenetur mutare propositum, ut saltem velit experiri, an ei expediat in religione manere. Non autem tenetur ad perpetuo remanendum.

ARTIC. V.

912 *Utrum pueri sint recipiendi in religione?*

Su. q. 88. ar. 8. ad 2. & ar. 9. cor. Et quoli. 3. ar. 11. Et quoli. 4. ar. 23. & op. 17. c. 3. li 3. ii. 31. c. nullus. c. 4. t. 5. li. de ve. reli. 20. 1. † 22. q. 5. c. 15. Pueri: c. 16. Honestus.

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod pueri non sint recipiendi in religione: quia extra de regularibus * & transeuntibus ad religionem, dicitur, Nullus tondeatur nisi in legitima ætate, & spontanea voluntate. Sed pueri non videntur habere legitimam ætatem, nec spontaneam voluntatem: quia non habent perfecte usum rationis. Ergo videtur, quod non sint in religione recipiendi.

¶ 2 Præterea, Status religionis videtur esse status penitentiae: unde & religio dicitur à religando, vel à reeligendo, ut Aug. dicit 10. † de Civit. Dei. Sed pueris non convenit penitentia. Ergo videtur, quod non debeant religionem intrare.

¶ 3 Præterea, Sicut aliquis obligatur iuramento, ita & voto. Sed pueri ante annos quatuordecim non debent obligari iuramento: ut habetur in Decretis † 22. q. 5. cap. Pueri. & cap. Honestum. Ergo videtur, quod nec etiam sint voto obligandi.

¶ 4 Præterea, Illicitum videtur esse obligare aliquem tali obligatione, quæ posset iuste irritari. Sed si aliqui impuberes obligant se religioni, possunt retrahi à parentibus, vel tutoribus. Dicitur enim in Decretis 20. * quæst. 2. quod puella si ante duodecim ætatis annos sponte sua sacrum sibi velamen assumpserit, possunt statim parentes eius, vel tutores id